

E-GÁZ

A Volkswagen csoport, azon belül is az Audi egyik kísérleti megoldása, amelyet már évek óta fejlesztgetnek. A rendszer tulajdonképpen egy önálló ökoszisztéma, ahol az Audi által a tengeren elhelyezett szélérőművek és napelemek termelnek áramot, abból pedig elektrolízissel hidrogén és később gáz keletkezik. Az Audi ezt e-gáznak vagy szintetikus, természetes gáznak hívja, mivel száz százalékig megújuló forrásokból keletkezik. A gázt aztán hagyományos kúton tankolhatjuk az egyébként mezei, robbanómotoros Audinkba. A hatótáv nagyjából megegyezik a hagyományos modellekével, és minden más is ugyanaz. Szén-dioxid-kibocsátása van, de az Audi szerint a gáz előállításánál pontosan ugyanannyi CO₂-t kötnek le, mint amennyit az autó később kipufog, így nullának tekinthető. A modell neve Audi A3 g-tron, a piacra dobását 2013 végére ígérték, de egyelőre még nem kapható.

Előnyök:

- ! Gyors tankolás.
- ! Elvileg teljesen környezetbarát működést ígér.
- ! Kevés változtatás az autóban.

Hátrányok:

- ! A motorhang megmarad, ráadásul az első tesztek alapján az A3 g-tron kicsit még hangosabb is, mint a sima benzines modellek.
- ! Van kipufogó és füst is, ami bűdös.
- ! Egyelőre csak egy gyártó áll mellette, a többiek ózdkodnak.

Akik ebben hisznek: Audi.

Árak: A gázt kilóban mérik, és az ígéreték szerint az A3-as 3,5 kilót fogyaszt majd 100 kilométeren. Az árak még nem nyilvánosak, de azt ígérik, nem lesz drágább a hagyományos gáznál.

Ár/km: Várhatóan 15 forint.

A belső égésű motoroknak tehát egyre harciasabb kihívói akadnak, de egyelőre egyik sem komoly annyira, hogy *Nikolaus August Otto* vagy *Rudolf Diesel* találmányára a közeljövőben veszélyt jelentsen. Ha *Széles Gábor* nem mutatja be energiellátását vagy nem születik valami forradalmian új technológia, akkor bizony egy elhúzódoó átalakulásra készülhetünk.

Addig csak remélhetjük, hogy az átlagautók majd egyre kevesebbet fogyasztanak az egyre dráguló kőolajszármazékokból, és mellettük egyre több alternatív meghajtású jármű jelenik meg az utakon.

Vékey Zoltán

Orgonák között megfér a gatya

Gitárban is erősek!

A rockmúzeum ötletgazdája az egykori lemezlovas, B. Tóth László

beat, pop és rock legnagyobbjait, köztük *Bródy Jánost*, *Koncz Zsuzsát*, *Frenreisz Károlyt*, *Révész Sándort*, *Komár Lászlót*, *Pataky Attilát*, *Cseh Tamást* örökölte meg. És a legendás rádiósokat: *Komjáthy Györgyöt*, *Cseke Lászlót* és *B. Tóthot*. A 810 négyzetméteres kiállítóhelyen megannyi hangszer látható, a múzeumnak ajándékozta gitárját *Slamovits István* (Edda Művek), *Kékes Zoltán* (Dolly Roll), *Szörényi Levente* (Illés, Fonográf) és *Dinnyés József* daltulajdonos is. Kincset érnek a Hammond-orgonák és a Yamaha zongorák ősdarabjai, a szintetizátorok elődei. Ide került a Szabad Európa Rádió teljes stúdiója, valamint korabeli hangosítóberendezések, zenekari cuccok, keletnémet erősítők is. Érdekes végighöngészni a réges-régi koncertplakátokat és az egyre gyarapodó dedikált fotókat, amelyeket világsztárok küldtek a múzeumnak. Gazdag a relikviák tárháza, köztük van *Környei Attila* (R-Go) szalmakalapja, *Pásztor László* (Neoton Família) színes bőrdzsekije, *Köves Pinyó* (Piramis) pólója, *Pöcs Tamás* (Napoleon Boulevard) vászongatyája. A folyosó vitrinjeiben különféle produkciókhoz – például az István, a király rockoperához – kapcsolódó rajongói csecsebecsek tűnnek fel, karnyújtásnyira tőlük áll azon stúdiómikrofonok egyike, amely állítólag *Karády Katalin* bűgő hangját is rögzítette. Végre méltó helyet kapott *Sík Béla* magángyűjteménye, a nyolcszáz rádiókészüléket számláló kollekción.

A MagyaRock Hírességek Csarnoka Egyesület által fenntartott különleges múzeum hétfőveken várja a nosztalgizni vágyókat és a hazai könnyűzene története iránt érdeklődőket. Az alapítók szándéka az, hogy közelmúltunkat – ha úgy tetszik, a fiatalságunkat – átörökötsék a jövőbe.

(borz)

Sem *Kóbor János*, sem *Szörényi Levente*, sem *Zorán* nem gondolta volna a kezdet kezdetén, amikor a magyar könnyűzene bölcsőjét ringatták, hogy még életükben múzeumba kerülnek. Ha nem is testi valóságukban, de legalább hozzájuk kapcsolódó tárgyak formájában. A napokban nyílt meg az első magyarországi rockmúzeum a budapesti RaM Colosseumban, melynek létrehozója *B. Tóth László* lemezlovas-műsorvezető, valamint az Old Boys zenekar gitárosa, *Kelemen András*.

Mintegy kétszáz festmény sorakozik a falakon, *Hérics Nándor* a magyar

Közösségi érzés

Három órája várt. Gondolta, hagyja az egészet, de már csak ketten ültek előtte. A férfi maradt. Érezte, a többiek nyilván szimulánsok: jöttek, mert unatkoznak. De tudta azt is, bár a doktor jólelkű, télen, amikor sok a beteg, szigorú is. A trükközőket rögtön leleplezi és hazazavarja.

Hogy vagyunk? – kérdezte immár őt az orvos. S férfi, ha humoránál van, mondja is: fáradtnak, betegnek tűnsz, doktor, kicsit pihened kellene. De nem volt a humoránál, így csak annyit mondott: vacakul. Kicsit bővebben, ha lehetne, erősködött a gyógyító ember. „Két napja már, hogy előbb olyan érzésem volt, a szívemet csípőfogóval farigcsálják, úgy kivert a hideg veríték, mint aki zuhanyozik. Halálfélelem tört rám, hál' istennek akadt a mélyhűtőben bontatlan Unicum. Zsibbadt a karom, alig tudtam kinyitni, de a harmadik kupica után vállat rántottam, tudtam, mindjárt jobb lesz, elmúlik. De nem múlt el, úgy éreztem, tört szürkít a szegycsontomba, tompa hegyűt, hogy jobban fájjon. Ihattam bármit, nem lett jobb, csak elzsibbadtam tőle. Hogy most? Még vacakabb a helyzet.” Mindezt mondhatta volna a férfi, de nem volt beszédes kedvében, így bővebben is csak annyit szólt: voltam már jobban is. A doktor bólintott, erre a válasza számított. Levetkőztette a férfit. Pulzust szám-

lált. Vérnyomást mért. Gyors EKG-felvételt készítettett. Aztán a hajába túrt, hogy „húhahúha”. Végeztünk, mehetek végre? – kérdezte a férfi. Isten ments, ne mozogjon, fekiüdjön, míg a mentő ideér, felelte a doktor.

A férfi fekiüdt. Jól viselkedett, csak az okostelefonját kérte. Annyi a híre éhes ember, mondta, ha nem baj, felvenné, ami most vele történik és megosztaná közösségi oldalon. Tölem, ha ez megnyugtatta, felelte a doktor.

Ezt mondták a mentők is, míg a férfit hordágyra tették. És a férfi fogta, szorította a készüléket. Büszke is rá, mutatja, hogy a felvétel a vitathatatlanul zavaró tényező ellenére egészen jól sikerült. Erre még emlékszem, mondja, s mutatja is, ahogyan az autóban infúziót kötnek bele. Jól van? – hajol később fölé az orvos. Primán, feleli a felvételen a férfi.

Azután kicsit szaggatottan azt látni, erősen küzdenek az életéért: mellkasát nyomogatják, levegőt fújogatnak belé. Itt élek, itt nem élek, élek, nem élek, sorolja lelkesen a férfi, ez a rész törődött ugyan a memóriájából, de szerencsére a felvételen megmaradt, folytatja.

A felvétel pereg tovább, már azt látni, a kórházi folyosón tolják. Az is megmaradt, folytatja, amint őt nyugtatják, most kontrasztanyagot kap. Utána mi történik? Romlik a képminőség. Kiderült, az anyagra allergiás, előbb csak a keze remegett, később majdnem megfulladt. Még egy infarktust kapott, órányit élet-halál között táncolt. Hol elment, hol visszahozták.

Megőrülök, képzelje, a mobil a legizgalmasabb jelenetnél a földre pottyant. Onnantól már csak lábakat látni. A hang? Az megvan. De mit ér az? Rögtön megüt a guta. Ha meg lenne az egész, feltenném a netre, lehidálnának tőle, zihálja, s izzadni kezd. Baj nincs, nővérke jön, kér, ne izgassam a beteget. Ami megvan belőle, azt feltegyem? – kérdi még a férfi. Tegye fel, sokan lájkolják majd, búcsúzom tőle. Van isten, feleli mosolyogva, és már szinte látja magát a neten.

Guba Zoltán